

UZASADNIENIE

(...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 13 kwietnia 2016 r. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko B. A., w którym domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 79.022,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu niespłaconego przez pozwaną kredytu gotówkowego. (pозew w epu k. 3 - 7)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 12 września 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi uwzględnił żądanie pozwu. (nakaz zapłaty w sprawie II Nc 437/16 – k. 36)

Pozwana B. A. w dniu 27 kwietnia 2016 r. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty. Wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. W uzasadnieniu do sprzeciwu pozwana podała, że dług dochodzony przez stronę powodową jest przedawniony z mocy art. 118 k.c. W toku postępowania pozwana podtrzymała zarzut przedawnienia roszczenia, nadto kwestionowała wysokość roszczenia zarówno co do kwoty kapitału, jak i odsetek. (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 41 - 42, pismo, k. 70 – 71 odw.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 grudnia 2008 r. pozwana B. A. zawarła z (...) Bankiem S.A. w K. (obecnie (...) Bank S.A. w W.) umowę kredytu numer (...). Zgodnie z umową Bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 42.652,63 zł na okres 72 miesięcy, przy czym kredyt miał być spłacony wraz z odsetkami w miesięcznych ratach kapitałowo – odsetkowych w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat, stanowiącym załącznik nr 1 do umowy kredytowej. Kredyt miał być spłacony w okresie od 25 stycznia 2009 r. do 25 grudnia 2014 r. (§ 1 i § 4 umowy).

(umowa - k. 21 – 22 odw .)

Pozwana nieterminowo uiszczała raty kredytu, co skutkowało powstaniem zaległości kredytowych. Bank bezskutecznie wzywał pozwaną do zapłaty należności. W związku z powyższym, pismami z dnia **30 marca 2009 r. a następnie 7 kwietnia 2010 r.** (...) Bank S.A. wypowiedział pozwanej umowę kredytu z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia.

(wypowiedzeni a umowy k. 43, k. 53)

W dniu **23 stycznia 2013** roku (...) Bank S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) stwierdzający, że w związku z brakiem spłaty wszystkich zobowiązań określonych umową wymagalne zadłużenie pozwanej na dzień 23 stycznia 2013 r. wynosi 65.417,86 zł.

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 24)

Postanowieniem z dnia **6 lutego 2013** r. w sprawie o sygn. II 1 Co 985/13 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

(postanowienie k. 25)

W dniu **19 grudnia 2014 r.** (...) Bank S.A. w W. przelał przysługującą mu w stosunku do pozwanej wierzytelność na rzecz (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W..

(d owód: umowa cesji k. 30 – 33 odw ., 55 – 58 odw . , załącznik do umowy cesji k. 61 – 63)

Pismem z dnia 30 grudnia 2014 r. (...) Bank S.A. w W. zawiadomił pozwaną o sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda.

(zawiadomienie k. 20)

(...) Bank S.A. w W. na postawie opisanego wyżej tytułu wykonawczego wystąpił do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia **13 czerwca 2015 r.** Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi umorzył prowadzone przeciwko pozwanej pod sygnaturą akt Km 160399/14 postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 824 par. 1 pkt 3 k.p.c., z uwagi na jego bezskuteczność.

(postanowienie komornika k. 54)

Pismem z dnia 1 lutego 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości w terminie do dnia 15 lutego 2016 r. Pozwana nie zapłaciła powodowi należności wskazanych w wezwaniu.

(wezwanie do zapłaty k. 19 – 19 odw ; okoliczność bezsporna)

W dniu **13 kwietnia 2016 r.** (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, stwierdzający, że na dzień wystawienia wyciągu zadłużenie pozwanej wynosiło 79.022,11 zł, w tym 40.347,39 zł tytułem kapitału i 38.674,72 zł tytułem odsetek.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 17)

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, z których przeprowadzono dowód. Dokumenty te zasługiwały na walor wiarygodności, gdyż ich autentyczność i rzetelność nie były przez strony kwestionowane, sąd również nie znalazł podstaw do ich podważenia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o kredyt konsumencki zawartej przez (...) Bankiem S.A. z siedzibą w K. (obecnie (...) Bank S.A. z siedzibą w W.) – jako przedsiębiorcę – z pozwaną B. A. – jako konsumentem. Ogólne uregulowanie umowy kredytu zawiera art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. 1997 nr 140 poz. 939 z późn. zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Powód dochodzi roszczenia jako nabywca wierzytelności. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie istotna była kwestia wymagalności roszczenia – rzutuująca na datę przedawnienia oraz kwestia ewentualnego przerwania biegu przedawnienia.

Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 kc). Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Termin przedawnienia roszczenia banku związanego z jego działalnością gospodarczą wynosi trzy lata.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W niniejszej sprawie stwierdzić należy, iż na skutek wypowiedzenia przez poprzednika powoda ostatecznie pismem z dnia 7 kwietnia 2010 r. umowy kredytu dnia 22 grudnia 2008 r., do którego bank był uprawniony na podstawie § 11a umowy kredytu, stała się wymagalna także ta część zadłużenia, której termin płatności pierwotnie ustalony w umowie jeszcze nie nastąpił. W tym momencie rozpoczął się bieg przedawnienia pozostałych rat do spłaty, a więc tych, których termin zapłaty jeszcze nie nastąpił. Zatem w myśl przepisu art. 120 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczął się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, czyli wraz z dniem następnym po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytu. Co prawda na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, nie było możliwości precyzyjnego ustalenia tej daty, bowiem do akt sprawy nie dołączono potwierdzenia doręczenia wypowiedzenia umowy kredytu pozwanej. Przyjmując jednak dwutygodniowy okres awizacji sąd przyjął, że za datę wymagalności roszczenia przy uwzględnieniu 30 – dniowego terminu wypowiedzenia umowy kredytu można przyjąć najpóźniej 22 maja 2010 r. Przyjając zatem można, że wierzytelność dochodzona pozwem uległa przedawnieniu najpóźniej w dniu 22 maja 2013 r. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w kwietniu 2016 r., a zatem niespełna 3 lata po tym terminie.

W ocenie sądu w niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia ze skutkami dla powoda, pomimo tego, iż na skutek działań poprzedniego wierzyciela wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny, nadano mu klauzulę wykonalności a nawet wszczęto egzekucję.

Sąd podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, LEX nr 82431), zgodnie z którym w świetle art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu zakończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 k.c.), czyli przez okres, w którym uprawniony nie ma możliwości podejmowania innych środków w celu realizacji roszczenia. Okoliczności w tym zakresie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie P 45/12, uznający art. 96 ust. 1 i 97 ust. 1 pr. bankowego za niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, gdyż TK orzekł jednocześnie, iż wymienione przepisy utracą moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r.

W związku z tym przedawnienie roszczenia banku mogłoby nastąpić najwcześniej z upływem 3 lat od wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

W tym miejscu należy jednak stwierdzić, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Przyjmuje się, że nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje przecież jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności, wszcząć nowe postępowanie egzekucyjne. Dodać w tym miejscu można, że nabywca wierzytelności nie będący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności nie będącemu bankiem nie jest dopuszczalne (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98). Tak więc, z racji następstwa prawnego o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Konkludując stwierdzić zatem należy, że skutki jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). W tym orzeczeniu przejawia się linia orzecznicza SN, łągodząca sytuację dłużników – konsumentów w relacjach z funduszami sekurytyzacyjnymi.

Wprawdzie w niniejszej sprawie – wobec banku doszło do przerwania biegu przedawnienia, tym niemniej, stwierdzić należy, iż skutki przerwania biegu przedawnienia następowały tylko w relacjach bank – konsument. Skoro bowiem nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności i powinien uzyskać odrębny sądowy tytuł egzekucyjny (uchwała SN z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005/6/98), to nie może on korzystać ze skutków postępowania, w którym nie mógłby wziąć udziału. Fundusz sekurytyzacyjny, nabywający wierzytelność od banku, nie ma uprawnienia do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania.

Po raz drugi w niniejszej sprawie bieg terminu przedawnienia – ale tylko wobec banku - został przerwany na skutek złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Postępowanie egzekucyjne zostało jednak umorzone wobec bezskuteczności egzekucji.

Z uwagi na powyższe, podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej należało uznać za zasadny albowiem wytoczone w dniu 13 kwietnia 2016 r. powództwo, które mogłoby skutkować przerwaniem biegu terminu przedawnienia przedmiotowego roszczenia zostało wniesione już po upływie terminu przedawnienia, to jest po 22 maja 2013 r.

Mając powyższe rozważenia na uwadze, sąd uznał, że powództwo przeciwko pozwanej B. A. o zapłatę kwoty 79.022,11 zł z tytułu umowy kredytu z dnia 22 grudnia 2008 r. należało oddalić w całości jako przedawnione.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że powództwo podlegało oddaleniu również dlatego, że było nieudowodnione. W niniejszej sprawie pozwana kwestionowała wysokość dochodzonego pozwem roszczenia.

W celu umożliwienia powodowi sprecyzowania żądania pozwu sąd przed pierwszą rozprawą, której termin został wyznaczony na 22 grudnia 2016 r., zobowiązał go do złożenia w trybie art. 207 § 3 i 6 k.p.c. pisma przygotowawczego, w którym powoła wszystkie twierdzenia, zarzuty i dowody w terminie 21 dni pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku dalszego postępowania. Zobowiązanie to zostało doręczone pełnomocnikowi powoda w dniu 5 października 2016 r. W jego wykonaniu strona powodowa złożyła pismo procesowe, do którego załączyła wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 7 kwietnia 2010 r., postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z dnia 13 czerwca 2016 r. oraz umowę przelewu wierzytelności, natomiast w żaden sposób nie wykazała wysokości żądanej w pozwie kwoty, pomimo kwestionowania przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty prawidłowości wyliczonej przez powoda wysokości zadłużenia.

Mając to wszystko na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty zasądzone z tego tytułu od powoda na rzecz pozwanej złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w wysokości ustalonej na podstawie par. 2 pkt 6 znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /t.j. Dz.U.2015.1804/.